

Hoofdstuk 11: Met Christus regeren

Volgens David Harold Chilton (1951-1997), een schrijver uit de kring van het preterisme, regeert Christus sinds Zijn opstanding vanuit de hemel en is bezig om de aarde aan Zich te onderwerpen¹⁰². Via Zijn discipelen bereikt Hij alle volken en beweegt hen om Zijn geboden te gaan onderhouden (Matth. 28:18-20). Gelovigen hebben opdracht om volken te bekeren, demonen uit te drijven, afgoden te vernietigen en heidenen voor de ware God te laten buigen¹⁰³. Aangezien discipelen het “zout van de aarde” en het “licht van de wereld” zijn (Matth. 5:13-16), behoren zij de maatschappij te hervormen. Wanneer ze dit nastreven, wordt hun werk gezegend, maar als ze nalatig zijn, worden ze door God en mensen verworpen¹⁰⁴. De christelijke kerk mag de scheppingsopdracht van Gen. 1:28 gaan uitvoeren¹⁰⁵. De tegenstander wordt onder haar voeten verpletterd (Rom. 16:20). Zodra de samenleving met het christendom is doordrenkt, zal de wereld een paradijs worden, zoals door de profeten is voorzegd (Jes.11 en 65). Christenen behoren zich met politiek bezig te houden, en zich in te spannen voor politiek rechts, want het kapitalisme is volgens Chilton een door God voorgeschreven economische orde, in tegenstelling tot het socialisme of het communisme¹⁰⁶. Uitzien naar de komst van Christus of de opname van de gemeente, en elke vorm van wereldmijding beschouwt hij als een vlucht voor de eigen verantwoordelijkheid¹⁰⁷.

De “heerschappij-theologie” (Eng. “dominion theology”) die Chilton vertegenwoordigt, is gebaseerd op de volgende uitgangspunten:

1. Christus regeert nú.
2. Volgelingen die Hem dienen, regeren met Hem.
3. De gemeente heeft opdracht om de wereld te kerstenen, het licht te doen aanbreken en de aarde te herscheppen tot een paradijs.
4. Wanneer christenen echter nalatig zijn, zich afzijdig houden of steun bieden aan goddeloze politieke stromingen, zal de duisternis in hun land toenemen.

¹⁰² “Als gevolg van Zijn eerste komst regeert Christus nu vanuit de hemel en verovert de aarde” (David Chilton, *Paradise Restored* [4th edition], Tyler TX, p.7-8 en p.71).

¹⁰³ Ibid., p.11.

¹⁰⁴ Ibid., p.11, 12, 46, 63. Vgl. Matth. 5:13.

¹⁰⁵ Ibid. p.25.

¹⁰⁶ “Kapitalisme – de vrije markt – is een product van Bijbelse wetgeving” (ibid., p.49).

¹⁰⁷ Ibid., p.53.

5. De uiteindelijke overwinning van het christendom staat vast, want die is door de profeten voorzien.

Het is in mijn ogen onbegrijpelijk dat Chiltons boeken als “vernieuwend” en “opzienbarend” werden beschouwd. Want wat de schrijver verkondigt, hadden het rooms-katholicisme, de oosterse orthodoxie en de protestantse staatskerk al eeuwenlang onderwezen. Zulke instituten hebben altijd gestreefd naar politieke macht, en zij leerden dat het koninkrijk van God in hun organisatie en de door hen gesteunde confessionele partijen gestalte had gekregen.

Het betoog van de schrijver komt bovendien neer op het verkondigen van een wet. Het doorbreken van het licht op aarde is volgens hem afhankelijk van de gehoorzaamheid, de trouw en de inspanningen van de gelovigen. Zegen, vrede en materiële welvaart worden genoten door volken die Gods geboden in acht nemen. Dat er in de Derde Wereld problemen zijn, wijt hij aan het feit dat men zich daar niet aan de Schrift houdt¹⁰⁸. De heerschappij van het christendom die Chilton predikt, doet in menig opzicht denken aan de leer van de islam. De islam streeft ook naar wereldheerschappij en ziet uit naar een heilstaat, waarbij de hele mensheid aan Allah zal zijn onderworpen.

Omdat het denken, dat Chilton verdedigt, door velen wordt omarmd, is het van belang om over een drietal kwesties na te denken:

1. Wat zegt de Bijbel over de heerschappij van de Messias, en de met Hem verbonden gelovigen?
2. Wat is de aard, functie en bestemming van de christelijke gemeente?
3. Hoe zullen gelovigen overwinnen? En tegen wie hebben ze te strijden?

De regering van de Messias

Uit een groot aantal Bijbelteksten blijkt, dat de Here Jezus na Zijn opstanding werd bekleed met koninklijke majesteit. Toen de Opgestane verscheen aan Zijn discipelen, zei Hij tegen hen: “Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde” (Matth. 28:18). “De Vader heeft de Zoon lief en heeft alles in Zijn hand gegeven” (Joh. 3:35, 13:3). Aan de Messias is “macht gegeven over alle vlees” (Joh. 17:2), inclusief de “macht om oordeel uit te oefenen” (Joh. 5:27). Op grond van Psalm 110, de hemelvaart van zijn Meester en

¹⁰⁸ Schokkend vond ik de volgende passage: “Om de ellende van een groot deel van de zogenaamde 'Derde Wereld' te begrijpen, moeten we eerst kijken naar haar zondige godsdienst en cultuur. De paradijszegen van overvloed zal nooit de hunne zijn, tenzij ze zich bekeren en geloof schenken aan het evangelie. Christelijke culturen daarentegen (vooral de landen van de Reformatie) zijn gezegend met voedsel dat betrekkelijk goedkoop en overvloedig is. Maar de Bijbelse waarschuwing is duidelijk: als onze natie volhardt in haar afvalligheid, zal er hongersnood komen ...” (ibid, p. 46).

de beloofde uitstorting van de Geest hield Petrus zijn volksgenoten voor: “Laat het hele huis van Israël dan zeker weten, dat God Hem zowel tot Heer als tot Christus heeft gemaakt, deze Jezus die u hebt gekruisigd” (Hand. 2:36). De Schepper heeft “alles aan Zijn voeten onderworpen” (1 Kor. 15:27, vgl. Psa. 8:6). Hij heeft Zijn Zoon uit de doden opgewekt en Hem aan Zijn rechterhand gezet in de hemelse [gewesten], boven alle overheid, gezag, kracht en heerschappij, en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw” (Efe. 1:20-21). God heeft Hem “uitermate verhoogd en Hem de naam geschonken die boven alle naam is, opdat in de naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde zijn, en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God [de] Vader” (Fil. 2:9-11). De opgestane Messias heeft “de macht om alles aan Zich te onderwerpen” (Fil. 3:21). Hij is “het hoofd van alle overheid en gezag” (Kol. 2:10). “Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en door het [kruis] over hen getriomfeerd” (Kol. 2:15). De Mensenzoon is “met heerlijkheid en eer gekroond”, “alles heeft <God> onder Zijn voeten onderworpen” (Heb. 2:7-8). Hij is aan Gods rechterhand, heengegaan naar [de] hemel, terwijl engelen, machten en krachten Hem onderworpen zijn” (1 Pet. 3:22).

Chiltons conclusie, dat de Messias nú regeert, lijkt gerechtvaardigd. Hij bezit immers alle macht, alles is in Zijn hand gegeven en aan Zijn voeten onderworpen. Maar de schrijver van de brief aan de Hebreeëen, die opmerkt dat de Zoon met heerlijkheid en eer is gekroond, en door God is gesteld over al de werken van Zijn handen (Heb. 2:7-9), laat hier direct op volgen: “Nú zien wij nog niet alles aan Hem onderworpen” (Heb. 2:8). We zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond [in het woord van God, met de ogen van het geloof], maar we worden nog altijd verzocht, moeten nog lijden en nog sterven, al hoeven wij de dood niet meer te vrezen nu ons Hoofd ons is voorgegaan (Heb. 2:9-18).

De God en Vader van onze Heer Jezus Christus “werkt alles naar de raad van Zijn wil” (Efe. 1:11-12). Hij heeft alle dingen in Zijn hand. En toch lezen we in het boek Openbaring, dat de oudsten in de hemel bij het blazen van de zevende bazuin zullen zeggen: “Wij danken U, Heer, God de Almachtige, die is en die was, dat U uw grote kracht hebt *opgenomen* en uw koningschap hebt *aanvaard*” (Openb. 11:17). Tot die tijd toonde de Schepper Zijn grote macht niet en oefende Zijn koningschap niet zichtbaar uit. Maar op zekere dag gaat Hij dat wél doen. Dan zullen de hemelwezens zeggen: “Het koninkrijk van de wereld van onze Heer en van Zijn Christus *is gekomen*, en Hij zal regeren tot in alle eeuwigheid” [Gr. in de eeuwen der eeuwen] (Openb.11:15).

Gelovigen regeren nog niet

Volgens Chilton worden gelovigen beoordeeld op grond van de vraag, in hoeverre ze de samenleving in positieve zin hebben weten te veranderen. De grootste zonde die

een christen volgens hem kan begaan, is de zonde van ondoeltreffendheid¹⁰⁹. Maar welk oordeel zou God over zijn Zoon hebben geveld wanneer “doeltreffendheid” de maatstaf was? Aan het eind van Zijn leven “had de Messias niets” (Dan. 9:26). Hij bezat “gestalte noch luister” (Jes. 53:2), was “veracht en van mensen verlaten” (Jes. 53:3). Al Zijn volgelingen hadden Hem in de steek gelaten (Matth.26:31,56; Joh. 16:32) en Hij stierf aan een kruis (Matth. 27, Mar. 15, Luk. 23, Joh. 19).

De Here bereidde Zijn discipelen niet voor op heerschappij, maar op miskennis en afwijzing. Hij zei tegen hen: “Een discipel is niet boven zijn meester, en een slaaf niet boven zijn heer. Het is de discipel genoeg dat hij wordt als zijn meester, en de slaaf als zijn heer. Als zij de heer des huizes Beëlzebul hebben genoemd, hoeveel te meer zijn huisgenoten!” (Matth. 10:24-25, vgl. Luk. 6:40). Kort voor Zijn sterven waste Hij de voeten van Zijn discipelen en hield hun voor: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: een slaaf is niet groter dan zijn heer, en een gezant niet groter dan hij die hem heeft gezonden. Als u deze dingen weet, gelukkig bent u als u ze doet” (Joh. 13:16). Uit de vanzelfsprekendheid dat een discipel niet boven zijn meester staat, en een slaaf niet boven zijn heer, trok Hij de conclusie: “Als de wereld u haat, weet dat zij Mij eerder dan u heeft gehaat. Als u van de wereld was, zou de wereld het hare liefhebben; maar omdat u niet van de wereld bent, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat de wereld u. Herinnert u het woord dat Ik tot u zei: Een slaaf is niet groter dan zijn heer. Als zij Mij hebben vervolgd, zullen zij ook u vervolgen; als zij Mijn woord hebben bewaard, zullen zij ook het uwe bewaren” (Joh. 15:18-20).

Aan de gemeente van Korinthe, die op menselijke prestaties prat ging, schreef Paulus spottend: “Reeds bent u verzadigd, reeds bent u rijk geworden, zonder ons hebt u geregeerd; en ik zou wel willen dat u regeerde, opdat ook wij met u regeerden!” (1 Kor. 4:8). Hij wees de gemeenteleden terecht, als zijn geliefde kinderen (1 Kor. 4:14). De apostel moest dagelijks afwijzing en vervolging verdragen (1 Kor. 4:9-13), en hij spoorde elke christen aan, om in dit opzicht zijn navolger te zijn (1 Kor. 4:16). De tijd om te regeren was nog niet aangebroken.

Wanneer gelovigen gaan regeren

Op de vraag, wanneer gelovigen gaan regeren, antwoordde Paulus: “Maar dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed Gods koninkrijk niet kunnen beërven, en de vergankelijkheid beërft de onvergankelijkheid niet” (1 Kor. 15:50). Het Griekse woord *basileia*, dat is vertaald als “koninkrijk”, kan ook “koningschap” betekenen. Om in het koningschap van God te kunnen delen moeten gelovigen onsterfelijk en onvergankelijk

¹⁰⁹ “Wat Jezus veroordeelt is *ondoeltreffendheid*, nalatigheid om de maatschappij om ons heen te veranderen. Ons wordt bevolen om zó te leven dat alle mensen God eens zullen gaan verheerlijken ...” (ibid, p.12).

worden. “Vlees en bloed”, dat wil zeggen: stervelingen, kunnen niet met Christus regeren, want de heerschappij van de Zoon des mensen is “een eeuwige heerschappij” en “Zijn koningschap is onverderfelijk” (Dan. 7:13-14).

Aan de christenen in Rome schreef de apostel: “Want als door de overtreding van de ene [d.i. Adam] de dood heeft geregeerd door die ene, veel meer zullen zij die de overvloed van de genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, in [het] leven regeren door de Ene, Jezus Christus” (Rom. 5:17). Christenen zullen regeren “in [het] leven” – het ware leven dat de dood voorgoed achter zich heeft, het opstandingsleven dat de Messias hun zal schenken.

Ook het laatste Bijbelboek laat zien, dat gelovigen pas gaan regeren wanneer ze zijn opgestaan uit de doden. De ziener Johannes schreef: “Gelukkig en heilig is hij, die aan de eerste opstanding deel heeft; over dezen heeft de tweede dood geen macht, maar **zij** zullen priesters van God en van Christus zijn en met Hem <de> duizend jaren regeren” (Openb. 20:6)

Dat opstanding uit de doden, en onsterfelijkheid noodzakelijk zijn om namens God te kunnen regeren, behoeft ons niet te verbazen. Want de Heer, die ons als “Overste Leidsman” (d.w.z. als aanvoerder of voorloper) is voorgedaan (Heb. 12:2), moest óók eerst sterven en uit de doden worden opgewekt, om met Zijn messiaanse heerlijkheid te worden bekleed. Tegen discipelen, die van Jeruzalem op weg waren naar Emmaüs, zei Hij: “O onverstandigen en tragen van hart in het geloven van alles dat de profeten hebben gesproken! Moest de Christus dit niet lijden, en [zo] in Zijn heerlijkheid binnengaan?” (Luk. 24:26). “Jezus, de Nazoreeër” werd “tot Christus gemaakt” doordat God Hem uit de doden opwekte. Zo werd de belofte vervuld, die God aan David had gegeven en met een eed had bekrachtigd: dat “[één] uit de vrucht van zijn lendenen op zijn troon zou zitten” (Hand. 2:22-36). De messiaanse Koning werd verwekt op de Paasmorgen, toen God Zijn Zoon opwekte uit de doden, om niet meer tot ontbinding terug te keren (Hand. 13:32-37)

Ook in dit opzicht staat een discipel niet boven zijn meester, en een slaaf niet boven zijn heer. Als de “overste Leidsman van onze behoudenis door lijden is volmaakt” [d.w.z. in gereedheid is gebracht voor Zijn koninklijk en priesterlijk ambt, Heb. 2:10, vgl. Heb. 7:16], dan kunnen de “vele zonen die door Hem tot heerlijkheid worden geleid” (Heb. 2:10) geen andere weg gaan.

Het Lichaam is nog niet volgroeid

Paulus schreef aan de Korinthiërs: “Weet u niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn?” (1 Kor. 6:15). “Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoewel vele, één lichaam zijn, zo ook Christus. Immers wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt... u bent [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden” (1 Kor. 12:12-13,27). Aan de Romeinen schreef hij: “Want zoals wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werking hebben, zo zijn wij, de velen, één lichaam in Christus, en elk afzonderlijk leden van elkaar” (Rom. 12:4-5).

In één van zijn latere brieven staat, dat God alles aan de voeten van de Messias heeft onderworpen en Hem als “Hoofd over alles” heeft gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is” (Efe. 1:23). Onder “Zijn lichaam” (Efe. 1:23, 4:4, 4:12, 4:16, 5:23, 5:30) verstond hij: “de volheid van Hem die alles in allen vervult” (Efe. 1:23). De apostel trok een parallel tussen het “eigen vlees” dat een mens voedt en koestert, en de gemeente die door Christus wordt gekoesterd (Efe. 5:29). Ook in de brief aan de Kolossenzen wordt de gemeente “het lichaam” genoemd, waarvan de opgestane Here Jezus het Hoofd is (Kol. 1:18, 2:17, 3:15).

Het nieuwtestamentisch onderwijs over de gemeente zouden we als volgt kunnen samenvatten:

1. Wanneer de Bijbel spreekt over “Christus” dan wordt daarmee soms bedoeld: de opgestane Here Jezus, die zit aan de rechterhand van God (vgl. Hand. 2:36). Maar het woord “Christus” kan ook betrekking hebben op de eenheid van Hoofd en Lichaam. In 1 Kor. 12:12 en Rom. 2:5 is de titel “Christus” de aanduiding van een *collectief*. Christus is één, maar bestaat uit “vele leden”.
2. Wanneer de Bijbel de gemeente “het lichaam van Christus” noemt, wijst dit op een bijzonder hechte band tussen de leden en hun Hoofd. Het Griekse woord *pleroma*, dat als “volheid” is vertaald (Efe. 1:23), betekent letterlijk: “aanvulling” of “completering”. Zonder lichaam is het hoofd niet compleet. De gemeente vult het Hoofd aan. Samen met dat Hoofd vormt zij een organische eenheid.
3. Nu wordt het lichaam nog “opgebouwd” en “groeit” het nog (Efe. 2:19-22, 4:12-13, 4:16; vgl. 1 Pet. 2:4-5). Die groei vindt plaats doordat het evangelie wordt verkondigd, waarna sommige mensen aan dat “woord van de waarheid” gehoor geven (Efe. 1:13, 2:8-9). Gods Geest doopt mensen tot het Lichaam (1 Kor. 12:13). Het Lichaam is dus nog niet compleet.

Wanneer het Lichaam af is

Op zeker moment zal het Lichaam zijn voltooid. Dan zal er een bazuinsignaal klinken om alle leden bijeen te roepen. Over dat moment schreef Paulus:

“Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar [ogenblik], in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aandoen” (1 Kor. 15:51-53)

“Want dit zeggen wij u door [het] woord van [de] Heer, dat wij, de levenden die overblijven tot de komst van de Heer, de ontslapenen geenszins zullen vóórgaan. Want de Heer zal zelf met een bevelend roepen, met [de] stem van een aartsengel en met [de] bazuin van God neerdalen van [de] hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in [de] lucht; en zó zullen wij altijd met [de] Heer zijn” (1 Thess. 4:15-17)

De gemeente is voltooid wanneer alle leden zijn toegevoegd, zijn opgewekt uit de doden en onsterfelijk en onvergankelijk zijn geworden. De christenen in Kolosse kregen te horen: “Wanneer Christus, uw leven, geopenbaard wordt, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid” (Kol. 3:4). Op dit moment bezitten gelovigen de beloofde heilige Geest, als “onderpand” [d.w.z. als garantie, als eerste aanbetaling] van hun “erfenis” [Gr. *kleronomia*, d.w.z. hun lotsdeel]. Wanneer de verlossing van de verkregen bezitting een feit is, omdat allen hun lotsdeel hebben ontvangen, zal het verlorene zijn “tot lof van Gods heerlijkheid” (Efe. 1:12,14). Het is Gods bedoeling om “in de komende eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade te betonen in goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (Efe. 2:7). Het voltooide Lichaam zal een toonbeeld zijn van de rijkdom van Gods genade. Anderen zullen aan de verheerlijkte gemeente kunnen zien, wat Zijn genade tot stand brengt.

Hoewel Paulus in zijn leven meer narigheid te verduren kreeg dan wie ook (2 Kor. 11:23-33), was zijn optimisme onverwoestbaar. Hij schreef aan de christenen in Rome:

“Want ik acht, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet waard is [vergeleken te worden] met de toekomstige heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden. Want de schepping verwacht reikhalzend de openbaring van de zonen van God. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen (niet vrijwillig, maar om wille van Hem die [haar] onderworpen heeft), in [de] hoop dat ook de schepping zelf zal worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij weten, dat de hele schepping tezamen zucht en

tezamen in barensnood is tot nu toe. En [dat] niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten bij onszelf in de verwachting van [het] zoonschap: de verlossing van ons lichaam” (Rom. 8:18-23)

De verlossing van de gemeente is een belangrijk punt op Gods agenda, maar nog niet Zijn einddoel. Uiteindelijk zal de hele schepping worden “vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid” en in de “vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God” komen te staan.

Onze taak: dan

De voltooide en verheerlijkte gemeente, die als een Lichaam aan haar Hoofd is verbonden, zal volgens Paulus een belangrijke taak gaan vervullen. Aan de christenen in Korinthe schreef hij: “Of weet u niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen?” (1 Kor. 6:2). Dit oordelen mogen we opvatten als “rechtzetten” of “rechtspreken”. Want de apostel liet op zijn vraag volgen: “En als door u de wereld wordt geoordeeld, bent u dan onwaardig voor [de] geringste rechtszaken? Weet u niet, dat wij engelen zullen oordelen? Hoeveel te meer de dingen van dit leven?” (1 Kor. 6:2-3). Paulus verbaasde zich over het feit, dat de Korinthiërs onderlinge geschillen hadden en elkaar voor de (wereldse) rechtbank sleepten. Ze konden toch zelf wel beoordelen, wat recht was, over geschillen uitspraak doen en naar die uitspraak handelen? Rechters die de wereld zullen gaan oordelen moeten toch in staat worden geacht om over kerkelijke ruzies een oordeel te vellen?

Uit Paulus’ woorden blijkt, dat de verheerlijkte Messias met de verheerlijkte leden van Zijn Lichaam (vgl. 1 Kor. 6:14-15) de wereld zal gaan “rechtzetten”. Gelovigen zullen niet alleen oordelen over mensen, maar ook over “engelen”, wellicht: de overheden en machten in de hemelse gewesten (vgl. 2 Kor. 4:4, 11:14-15, Efe. 2:2, 6:12). In het Nieuwe Testament wordt ons voorgehouden, dat het volk Israël onder leiding van haar Messias de aarde zal gaan besturen. Zo zullen Dan. 7:18, 22 en 27 worden vervuld. En de verheerlijkte gemeente zal een eenheid vormen met haar verheerlijkte Hoofd, en in die hoedanigheid met Hem gaan regeren.

Tegen de twaalf apostelen zei de Here Jezus: “Voorwaar, Ik zeg u, dat u die Mij gevolgd bent, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal zitten op [de] troon van Zijn heerlijkheid, u ook op twaalf tronen zult zitten om de twaalf stammen van Israël te oordelen” (Matth. 19:28). Hij herhaalde deze belofte tijdens het laatste avondmaal, door tegen hen te zeggen: “En Ik beschik u een koninkrijk, zoals mijn Vader Mij heeft beschikt, opdat u eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn koninkrijk en op tronen zit om de twaalf stammen van Israël te oordelen” (Luk. 22:29-30).

In het boek Openbaring zegt de opgestane Christus: “En wie overwint en Mijn werken tot [het] einde toe bewaart, die zal Ik macht geven over de volken; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf; als pottenbakkersvaten worden zij verbrijzeld, zoals ook Ik [die macht] van Mijn Vader heb ontvangen; en Ik zal hem de morgenster geven... Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, zoals ook Ik overwonnen en Mij gezet heb met Mijn Vader op Zijn troon” (Openb. 2:26-28, 3:21).

In een later visioen zag Johannes deze beloften in vervulling gaan: “En ik zag tronen, en zij gingen daarop zitten, en het oordeel werd hun gegeven” (Openb. 20:4). Wie “om het getuigenis van Jezus en om het woord van God onthoofd zijn, en die het beest of zijn beeld niet hebben aangebeden en niet het merkteken aan hun voorhoofd en aan hun hand hebben ontvangen”, worden dan levend en mogen met Christus regeren (Openb. 20:4).

Uit zulke teksten, en uit bepaalde gelijkenissen van de Here Jezus (zie b.v. Luk. 19:11-27) blijkt, dat verheerlijkte gelovigen bestuurlijke functies zullen uitoefenen en in de zichtbare en onzichtbare wereld recht zullen doen.

Onze taak: nu

Over de taak die de christelijke gemeente nú heeft, schreef Paulus: “Laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was... Doet alles zonder mopperen en tegenspreken, opdat u onberispelijk en rein bent, onbesproken kinderen van God te midden van een krom en verdraaid geslacht, waaronder u schijnt als lichten in [de] wereld, terwijl u het woord van [het] leven vertoont...” (Fil. 2:14-15). Daaruit kunnen we het volgende afleiden:

1. In de tegenwoordige tijd zijn gelovigen niet geroepen om te heersen, maar om te dienen. Paulus spoort ons aan om de “gezindheid” te hebben die “ook in Christus Jezus was”. En onze Heer nam de gestalte van een *slaaf* aan (Fil. 2:7)!
2. Volgens de apostel schijnen gelovigen als “lichten”. Het Griekse woord, dat als “licht” is weergegeven (*phooster*) betekent eigenlijk “glans”. In Openb.21:11 is het de aanduiding van de “lichtglans” van een “kristalheldere jaspis”. Schitteren als een edelsteen is iets anders dan de duisternis verdrijven.
3. Gelovigen schijnen door “het woord van het leven te vertonen”. Het werkwoord *epechoo*, dat als “vertonen” is vertaald, betekent letterlijk “ophouden”. In andere Bijbelteksten is het weergegeven als “zich ophouden”, d.w.z. ergens blijven (Hand. 19:22), “acht geven op” (1 Tim. 4:16, Hand. 3:5), en “opmerken” (Luk. 14:7). Gelovigen schijnen doordat ze hun blik op Gods woord richten en bij dat woord blijven (vgl. 2 Kor. 3:18). Een edelsteen geeft niet zelf licht, maar weerkaatst het licht van een externe

lichtbron. De “glans”, die gelovigen verspreiden, is de boodschap van het onvergankelijk leven dat in de opgestane Christus is verschenen, de Eersteling van de nieuwe schepping.

Nadat Paulus de gang van zaken in de christelijke gemeente had geregeld (1 Tim. 2-3), merkte hij op: “Deze dingen schrijf ik... opdat je weet hoe men zich moet gedragen in [het] huis van God, dat is [de] gemeente van [de] levende God, [de] pilaar en grondslag van de waarheid” (1 Tim. 3:15). Hier wordt een drievoudig antwoord gegeven op de vraag, wat de gemeente is:

1. Zij is “[het] *huis van God*”. Gemeenteleden zijn Gods kinderen, leden van Zijn gezin. Ze mogen zich in overeenstemming met het karakter van hun Vader gedragen. Ze hebben opdracht om “de leer van God, hun Heiland, in alles te versieren” (Tit. 2:10). In hun optreden mogen ze laten zien, dat God hun Redder is en dat Hij ook de rest van de mensheid wil redden (vgl. 1 Tim. 2:1-7).

2. Ze is “[de] *gemeente van [de] levende God*”. De Gemeente met een hoofdletter behoort de “levende God” toe, d.w.z. de Enige Die werkelijk God is, in tegenstelling tot de afgoden. Niet iedereen behoort ertoe, maar alleen die mensen die Hij uit de wereld heeft geroepen. Het woord gemeente (Gr. *ekklesia*) betekent immers “uitroepsel”.

3. Ze is “pilaar en grondslag van de waarheid”. Zowel een pilaar als een grondslag is een stuk steen dat iets anders mag dragen. Een inscriptie op een pilaar is al van grote afstand leesbaar (Openb. 3:12), en zo’n zuil kan een gevel of een dak ondersteunen (Gal. 2:9). Op een “grondslag” (d.w.z. een “voetstuk”) wordt een standbeeld geplaatst. Zo heft de gemeente “de waarheid” op, gezien het tekstverband de waarheid aangaande de “godsvrucht”, d.w.z. de goede vorm van verering (1 Tim. 3:15-16). De Zoon is het beeld van de onzichtbare God: geopenbaard in vlees, gerechtvaardigd in Geest [bij Zijn opstanding], gezien door engelen, gepredikt onder de volken, geloofd in de wereld en opgenomen in heerlijkheid.

Over Apollos, Kefas (d.i. Petrus) en zichzelf (1 Kor. 3:21,4:6) schreef Paulus: “Laat men ons zó beschouwen: als dienaren van Christus en rentmeesters van [de] verborgenheden van God. Verder wordt hier van rentmeesters vereist, dat men *trouw* wordt bevonden” (1 Kor. 4:1-2). De Korinthiërs vonden krachtig optreden, natuurlijk overwicht en een meeslepende voordracht erg belangrijk. Omdat zij op zulke dingen letten, hadden ze van sommige voorgangers een hogere dunk dan van andere. Apollos was welsprekender dan Paulus (vgl. Hand. 18:24 met 2 Kor. 10:10), en Petrus had, in tegenstelling tot Paulus, de Messias al gevolgd tijdens Diens aardse leven (2 Kor. 12:11). Er waren binnen de gemeente partijen ontstaan (1 Kor. 1:12) die zich naar bepaalde voorgangers noemden. De een zei: “Ik ben van Paulus”, de ander: “Ik van

Apollos”, een derde: “Ik van Kefas”. Eén partij zei zelfs: “En ik van Christus” (alsof dat niet van iedereen zou gelden!).

De reactie van Paulus was ontvullend: Let niet op de heraut maar op de boodschap! Voor wie geroepen is om een koninklijk woord te verkondigen, is er maar één ding belangrijk: Geef je dat woord getrouw door? Heb je er niets aan toegevoegd, en er ook niets van afgedaan? Verhef je je er niet boven, maar onderwerp je je eraan? Van dienaren van Christus wordt maar één ding vereist: dat ze de verborgenheden die ze hebben ontvangen zorgvuldig bewaren en die getrouw doorgeven.

Strijden en overwinnen

De “strijd” van de gemeente komt in het Nieuwe Testament op meerdere plaatsen ter sprake. Het onderwijs van de Bijbel kan onder vijf kopjes worden samengevat:

1. Gelovigen hebben te strijden tegen kwaadwillige machten in de onzichtbare wereld, die gebruik maken van list en bedrog om het menselijk denken negatief te beïnvloeden. Wij hebben *niet* te strijden tegen menselijke vijanden. De apostel Paulus schreef:

“Overigens, sterkt u in [de] Heer en in de kracht van Zijn sterkte. Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel. Want onze strijd¹¹⁰ is *niet tegen bloed en vlees*, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke [machten] van de boosheid in de hemelse [gewesten]” (Efe. 6:11-12)

“Want al wandelen wij in [het] vlees, wij voeren geen strijd naar [het] vlees; want de wapens van onze strijd¹¹¹ zijn niet vleeselijk, maar krachtig voor God, tot afbreking van bolwerken; daar wij [de] overleggingen en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, afbreken en elke gedachte gevangen nemen tot de gehoorzaamheid van Christus...” (2 Kor. 10:3-5)

Ook Petrus, Jakobus en Johannes leerden, dat christenen moeten standhouden tegen onzichtbare machten.

“Weest nuchter, waakt; uw tegenpartij, [de] duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek wie hij zou kunnen verslinden. Weerstaat hem, standvastig in het geloof...” (1 Petr. 5:8-9)

¹¹⁰ Het Griekse woord *palè*, dat Paulus hier gebruikt, betekent “worsteling”.

¹¹¹ Hier gebruikt Paulus voor “strijd” het woord *strateian*, dat “oorlog” betekent.

“Onderwerpt u dan aan God. Weerstaat echter de duivel en hij zal van u vluchten” (Jak. 4:7)

“Ik schrijf u, jongelingen, omdat u de boze overwonnen hebt... Ik heb u geschreven, jongelingen, omdat u sterk bent en het woord van God in u blijft en u de boze overwonnen hebt” (1 Joh. 2:13-14)

2. De strijd van de gemeente speelt zich af op het terrein van de **gedachten**. Denkbeelden en leerstellingen worden door haar tegenstander als wapens gebruikt. De gemeente heeft opdracht om gedachten die zich tegen de kennis van God verheffen, af te breken (2 Kor. 10:4-5), en om stand te houden in de positie die God haar heeft gegeven (Efe. 6:11, Kol. 4:12, 1 Petr. 5:9, Jak. 4:7).

Onze worsteling heeft te maken met “listen” (Efe. 6:11) van een geest die werkt via de “begeerten van het vlees en van de gedachten” (Efe. 2:1-3). Hij “verblindt de gedachten van de ongelovigen” (2 Kor. 4:4). Om argeloze gelovigen te misleiden doet hij zich voor als een “dienaar van de gerechtigheid” en een “engel van het licht” (2 Kor. 11:14-15).

“De Geest nu zegt uitdrukkelijk, dat in de [latere] tijden sommigen van het geloof zullen afvallen, terwijl zij zich zullen bezighouden met verleidende geesten en *leringen van demonen*, die in huichelarij leugen spreken en hun eigen geweten hebben dichtgeschroeid” (1 Tim. 4:1-2)

“Kijkt u uit, dat er niemand is die u tot prooi maakt door de wijsbegeerte en door ijdel bedrog volgens de overlevering van de mensen, volgens de elementen van de wereld, en niet volgens Christus... Laat niemand u de prijs ontzeggen, doordat hij behagen schept in nederigheid en *engelenverering*, ingewijd in wat hij gezien heeft, zonder reden opgeblazen door het denken van zijn vlees, terwijl hij niet vasthoudt aan het Hoofd...” (Kol. 2:8,18-19)

3. De aanvallen van de vijand zijn er op gericht, om ons te **verdrijven** uit het standpunt dat God ons heeft gegeven. Hij wil ons laten vertrouwen op mensenwoord en menselijke inspanningen, en niet op Gods woord. Wie “de overlevering van de mensen” hoogschat en zich onderwerpt aan “de elementen [d.w.z. de eerste beginselen] van de wereld” is niet gericht op Christus en houdt niet vast aan het Hoofd (Kol.2:8,18-19). Daarom roepen de apostelen op, om “stand te houden” en om te blijven “staan in het geloof” [dus niet: in werken!]. De “goede strijd” is erop gericht om “[het] *geloof* te behouden en een goed geweten” (1 Tim. 1:19, vgl. 2 Tim. 4:7). Het is “de goede strijd van het *geloof*” (1 Tim. 6:12).

“Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen *standhouden* tegen de listen van de duivel” (Efe. 6:11)

“Neemt daarom de hele wapenrusting van God op, om *weerstand* te kunnen bieden in de boze dag en om, na alles volbracht te hebben, *stand te houden*” (Efe. 6:13)

“*Weerstaat* echter de duivel en hij zal van u vluchten” (Jak. 4:7)

“*Weerstaat* hem, *standvastig* in het geloof...” (1 Petr. 5:9)

“U groet Epafras... die altijd voor u strijdt ¹¹² in de gebeden dat u mag *vaststaan*...” (Kol. 4:12)

“[Christus] verkondigen wij, terwijl wij iedere mens terechtwijzen en iedere mens leren in alle wijsheid, om iedere mens volmaakt *te stellen* [d.w.z. te doen staan] in Christus. Hiervoor arbeid ik ook onder strijd ¹¹³ naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Kol. 1:28-29)

Onze strijd is niet gericht op het veroveren van nieuw terrein, maar op het standhouden in een positie, waarin we door God zijn gesteld.

4. Overwinnen in Bijbelse zin is niet het uitschakelen van tegenstanders, het verbeteren van de wereld, of het veranderen van de aarde in een paradijs. ***Wie overwint houdt vast aan het woord van God.*** De apostel Johannes schreef:

“Geliefden, geloof niet iedere geest... want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld... U bent uit God, kinderen, en hebt hen *overwonnen*” (1 Joh. 4:1,4)

De “kinderen” die Johannes’ brief ontvingen, hadden de valse profeten niet uitgeschakeld. Ze hadden overwonnen door zich niet te laten meeslepen en door vast te houden aan de waarheid, dat “Jezus Christus in vlees is gekomen” (1 Joh. 4:2-3).

In dezelfde brief staat:

“Ik schrijf u, jongelingen, omdat u de boze *overwonnen* hebt... Ik heb u geschreven, jongelingen, omdat u sterk bent en het woord van God in u blijft en u de boze *overwonnen* hebt” (1 Joh. 2:13-14)

Wie het woord van God in zich laat blijven, heeft de boze overwonnen.

¹¹² Hier wordt het werkwoord *agoonizomenoo* gebruikt (met volle inzet, met inzet van al zijn krachten, voor iets vechten).

¹¹³ Paulus gebruikt een deelwoord, *agoonizomenos*. De vertaling had dus ook kunnen luiden: “vechtend (of strijdend) naar Zijn werking”.

Wie overwint leeft in het besef, dat God al het aardse onrecht eens volmaakt zal rechtzetten. Een overwinnaar beantwoordt vijandschap met barmhartigheid. Paulus gaf opdracht:

“Vergeldt niemand kwaad met kwaad; behartigt wat goed is voor alle mensen... Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn; want er staat geschreven: ‘Aan Mij de wraak, Ik zal vergelden, zegt [de] Heer.’ ‘Maar als uw vijand honger heeft, geef hem te eten; als hij dorst heeft, geef hem te drinken; want door dit te doen, zult u vurige kolen op zijn hoofd hopen’. Laat u door het kwade niet overwinnen, maar *overwin het kwade door het goede*” (Rom. 12:17-21)

Ook Johannes riep gelovigen op, om de “goede strijd van het geloof” te strijden en “het geloof vast te houden”:

“Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft: *ons geloof*. Wie is het <nu> die de wereld overwint, dan wie gelooft dat Jezus is de Zoon van God?” (1 Joh. 5:4-5)

In het laatste Bijbelboek betekent “overwinnen”: vasthouden aan het woord van God, en op Hem blijven vertrouwen (vgl. Openb. 3:8). Wie “overwint” geeft gehoor aan “wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 2:7,11,17,24-29; 3:5-6,12-13,21-22).

“Onze broeders” die op aarde leven wanneer de dag van de Heer aanbreekt, overwinnen de satan “door het bloed van het Lam en het woord van hun getuigenis” (Openb. 12:9-11). In het oog van de wereld zijn het verliezers, want “zij hebben hun leven niet lief tot [de] dood toe” (Openb. 12:11). Omdat ze weigeren om het beest of zijn beeld te aanbidden of het getal van zijn naam te dragen (Openb. 15:2, vgl. Openb. 13), worden ze onthoofd (Openb. 13:15, vgl. Openb. 13:8-10). Ze overwinnen door zelfs als martelaren op God te blijven vertrouwen.

5. Volgens de Bijbel behoren gelovigen aardse roem af te wijzen. Ze hebben niet de opdracht om de wereld te hervormen – hoewel ze geroepen zijn om hun naaste lief te hebben “met de daad en in waarheid” (1 Joh. 3:17-18):

“Overspelingen, weet u niet, dat de vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, maakt zich tot een vijand van God” (Jak. 4:4)

“Hebt de wereld niet lief, noch wat in de wereld is. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeerte, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid” (1 Joh. 2:15-17)

“Dit nu zeg ik, broeders, de tijd is kort. Overigens, laten ook zij die vrouwen hebben, zijn als hadden zij ze niet; en zij die wenen, als weenden zij niet; en zij die blij zijn, als waren zij niet blij; en zij die kopen, alsof ze niet bezaten; en zij die de wereld gebruiken, als hadden ze die niet in eigendom; want het uiterlijk van deze wereld gaat voorbij” (1 Kor. 7:29-31)

Samenvatting

1. Volgens de “heerschappij-theologie” die door vele preteristen wordt aangehangen regeert Christus nú en hebben gelovigen volmacht ontvangen om op aarde te heersen.
2. Volgens de Bijbel zien we echter nog niet, dat alle dingen aan de Messias onderworpen zijn, en voor gelovigen is de tijd om te heersen nog niet aangebroken.
3. “Vlees en bloed”, dat wil zeggen: sterfelijke mensen, zijn niet in staat om met Christus te regeren. Om te kunnen regeren moeten zij onsterfelijk en onvergankelijk worden. Opstanding of verandering in een oogwenk zijn noodzakelijk om heerschappij te kunnen uitoefenen.
4. Individuele gelovigen zullen niet met Christus regeren, maar de verheerlijkte Gemeente zal dit doen, zodra zij als een volgroeid Lichaam aan haar Hoofd is verbonden.
5. Gelovigen zullen dan de wereld “rechtzetten”, en niet alleen over mensen maar ook over engelen oordelen.
6. De christenen van nu hebben opdracht om het woord van God vast te houden, Zijn verborgenheden te bewaren en die aan anderen door te geven.
7. De strijd van de gemeente is geen veroveringsoorlog, maar een worsteling om stand te houden in de positie die God haar heeft gegeven, en om het vertrouwen in Hem te bewaren.
8. De gemeente strijdt niet tegen mensen, maar tegen onzichtbare geestelijke machten, die de mensheid met leugens bestoken en Gods woord verdraaien.
9. Overwinnen in Bijbelse zin betekent dat men voor zulke aanvallen niet bezwijkt, maar het geloof bewaart en het woord van God vasthoudt.
10. De Bijbel zegt niet, dat de wereld dankzij de inspanningen van gelovigen verbeterd zal worden, maar dat de wereld zal voorbijgaan. We mogen uitzien naar nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont.

* * * * *

